

És la llengua, estúpids!

El dia 22 de març de l'any 1930 un grup d'intel·lectuals castellans arribaven a Barcelona convidats per intel·lectuals catalans. L'objectiu era agrair-los la complicitat dels anys més durs del directori militar de Primo de Rivera, a favor de la normalització de la llengua catalana. Lluís Nicolau d'Olwer recollia en els seus articles a *La Publicitat* les impressions d'aquelles hores, que vivia com a presagi d'un moment transcendent en el qual els intel·lectuals de banda i banda de l'Ebre havien de consagrar un estatus de normalitat per a la llengua catalana. D'Olwer recollia amb entusiasme les línies del llibre *Elocaso del règimen* de Luis Araquistain, en què el polític espanyol afirmava que els catalans, només nosaltres, havíem de decidir la nostra sort col·lectiva.

D'Olwer aprofità la visita dels intel·lectuals castellans per acompanyar Don Ramon Menéndez Pidal, director de la Real Academia de la Lengua, a visitar algunes escoles de l'Ajuntament de Barcelona on el català s'introduïa tímidament. D'Olwer assenyala que Menéndez Pidal prengué consciència de la necessitat d'implantar el català com a llengua vehicular a l'escola del nostre país i que es comprometé a defensar aquesta implantació davant del ministre d'instrucció pública.

Les declaracions del doctor Menéndez Pidal van ser recollides a tot l'Estat i van causar un gran efecte. Tant, que encara avui dia es publiquen articles i ressenyes sobre el veritable sentit d'aquelles paraules del vell acadèmic castellà... per desmentir-lo, esclar. Després vingueren la proclamació de la República, la guerra, la dictadura feixista del general Franco, la Transició i l'Estat de les Autonomies. El moment transcendent que Nicolau d'Olwer esperava no arribà mai.

ANTONI VIVES

ESCRIPTOR I ECONOMISTA

Dels anys vuitanta ençà, primer una Espanya afeblida i poruga, després envalentida però igualment poruga, preferí alinear-se amb les tesis dels que negaven l'evidència de la persecució de la llengua catalana; preferí negar l'intent de genocidi cultural i lingüístic practicat de manera sistemàtica per les dictadures del segle XX i persistent durant una part important de la Transició. El negacionisme dolós i mentider d'alguns acadèmics, polítics, periodistes i magistrats espanyols s'anà imposant. Els intel·lectuals del miratge exemplificat pels amics de Nicolau d'Olwer s'anaren acabant i, passats mesos i anys, arribats a finals de l'any 2010, som en el punt que som: tenim una sentència del Tribunal Suprem que mira d'assassinar el projecte social i cultural del nostre país i mira d'obrir un nou camí per deixar la llengua catalana on la volen deixar: el tipisme i l'ús folkloric.

Crec que no hi ha bona fe en les sentències del Tribunal Suprem, ni en les sentències del Constitucional. Penso que a aquests senyors no els importa gens protegir el dret de ningú, que tan sols volen acabar amb el nostre dret de fer de Catalunya un país digne i lliure. Diria que als magistrats els rellisca la societat catalana i els és indiferent el futur de cadascuna de les persones a les quals diuen que defensen. Considero que fan servir els nens i les nenes com a excusa per a la humiliació de

Catalunya. Crec que menteixen i que ens prenen per estúpids quan declaren que els mou la voluntat de preservar drets fonamentals, quan tan sols els interessa destrossar un poble, minar-lo, subjugar-lo, empobrir-lo, partir-lo, trencar-lo; i que ho fan aprofitant les armes que els dona la impunitat amb la qual treballen, que trenca gravissimament la jurisprudència vigent fins ara.

Les causes d'aquesta manera d'actuar no són cap secret. Darrere de les denúncies i de les sentències, només hi ha política. Una política que no té cap representativitat, però que controla fils que s'escapen de la democràcia, de la voluntat majoritària. És una política moguda pel somni de la destrucció de la llengua, i amb la llengua, la destrucció de Catalunya. Ells saben que l'escola catalana ens salva, i per això l'ataquen. Atacant-la torpedinen la llengua. Torpedinant la llengua pretenen enfonsar el futur del país.

Ho he dit molts cops, i ho he escrit en aquestes mateixes pàgines: l'escola ens salva, l'escola salva Catalunya i la fa gran. Els catalans ho sabem, i per això hem fet de l'escola una eina de vertebració nacional, és a dir, social, bàsica, a través de la llengua. No hi ha catalans de primera i de segona. No hi ha catalans "en las dos orillas", com a ells els agradaria. La Catalunya dels nostres fills, vinguem d'on vinguem, és un sol poble, com hem volgut sempre. Perquè la Catalunya que volem, la Catalunya per la qual treballam, és un ideal fet de llibertat, de convivència, d'espai de realització. I els cou tant! Els sap tant de greu!

Han passat vuitanta anys des de les passejades de Nicolau d'Olwer amb Menéndez Pidal. Ara caldria fer passejar alguns magistrats per les nostres escoles. No sóc ingenu. No ho voldran fer. Els puc veure asseguts als voltant d'una taula dient-se els uns als altres: és la llengua, estúpids, la llengua!